

# Китоби Дониёл — Шасту нӯҳ

*Фош сохтани давраи наслҳо: Чор макруҳоти адвентизм*

Jeff Pippenger

2024-02-02

Худо ҳаргиз тағйир намеёбад, ва бинобар ин адвентизм дар насли чоруми худ доварӣ карда мешавад.

«Ва марди либоспӯши катонро, ки давогдонии котибӣ бар паҳлуаш дошт, нидо кард; ва Худованд ба ӯ гуфт: Аз миёни шаҳр, аз миёни Ерусалим бигзар ва бар пешониҳои мардоне, ки барои ҳамаи зиштиҳои, ки дар миёни он ба ҷо оварда мешаванд, оҳу нола мекунанд ва ғиғон мекашанд, аломате бигзор. Ва ба дигарон, дар ғӯши ман, гуфт: Аз паси ӯ аз миёни шаҳр бигзаранд ва бизанед; чашматон шафқат накунад ва раҳм нанамоед: пирон ва ҷавонон, духтарон ва кӯдакон ва занонро тамоман бикушед; аммо ба ҳеҷ касе, ки бар ӯ аломат аст, наздик нашавед; ва аз муқаддасгоҳи Ман оғоз кунед. Он гоҳ онҳо аз пирони пеши хона оғоз карданд.»

«Исои Масеҳ наздик аст, ки курсии марҳаматро дар муқаддасгоҳи осмонӣ тарк намояд, то либосҳои интиқомро бар тан кунад ва ғазаби Худо дар доварии бар онҳое бирезад, ки ба нуре, ки Худо ба онҳо ато кардааст, ҷавоб намодаанд. “Азбаски ҳукм бар амали шарирона ба зудӣ иҷро намегардад, бинобар ин дили бани-одам пурра ба овардани бадӣ моил мешавад”. Ба ҷойи он ки аз сабри Худованд ва таҳаммулпазирии тӯлонии Ӯ, ки нисбат ба онҳо зоҳир шудааст, нармагарданд, онҳое ки аз Худо наметарсанд ва ҳақиқатро дӯст намедоранд, дилҳои худро дар роҳи шариронаи худ устувор месозанд. Аммо ҳатто барои таҳаммулпазирии Худо низ ҳудудҳо вучуд доранд, ва бисёриҳо аз ин марзҳо гузашта истодаанд. Онҳо аз ҳудуди ғайз берун рафтаанд, ва бинобар ин Худо бояд мувоҳида намояд ва шарафи Худо ҳимоя кунад.»

Дар бораи амӯриён Худованд гуфта буд: «Дар насли чорум онҳо боз ба ин ҷо хоҳанд омад, зеро гуноҳи амӯриён ҳанӯз ба ҳадди комил нарасидааст». Гарчанде ки ин қавм ба сабаби бутпарастӣ ва фосидии худ ошкоро намоён буд, онҳо ҳанӯз косаи гуноҳи худро пур накарда буданд, ва Худо ҳукм намедод, ки онҳо комилан несту нобуд карда шаванд. Мардум мебоист қудрати илоҳиро ба таври равшан зухурёфта бубинанд, то ки барои онҳо ҳеҷ узре боқӣ намонад. Офаридгори раҳмдил мехост то насли чорум гуноҳи онҳоро таҳаммул кунад. Сипас, агар ҳеҷ тағйире ба сӯи беҳбудӣ дида намешуд, доварии Ӯ бар онҳо фуруд меомаданд.

Бо дақиқии хатоношинос Зоти Беинтиҳо ҳанӯз ҳам бо ҳамаи халқҳо ҳисоб нигоҳ медорад. То даме ки марҳамати Ӯ бо даъватҳо ба тавба пешниҳод мешавад, ин ҳисоб боз хоҳад монд; аммо ҳангоме ки рақамҳо ба миқдоре мерасанд, ки Худо муқаррар кардааст, хизмати ғазаби Ӯ оғоз меёбад. Ҳисоб баста мешавад. Сабри илоҳӣ ба поён мерасад. Дигар ба ғайри онҳо илтиҷои марҳамат нахоҳад буд.

Пайғамбар, асрлар аро назар афканда, ин замон дар пеши рӯёи ӯ муҷассам гардида буд. Миллатҳои ин аср баҳрабардорони марҳаматҳои шудаанд, ки монандашон пеш аз ин дида нашуда буд. Бехтарин баракатҳои осмон ба онҳо ато гардидааст, аммо бар зидди онҳо такаббури афзоида, тамаъҷӯӣ, бутпарастӣ, безътиной нисбат ба Худо ва носипосии паст навишта шудааст. Онҳо босуръат ҳисоби худро бо Худо ба анҷом мерасонанд.

«Аммо он чи маро ба ларза меоварад, ҳамин аст, ки онҳое, ки аз бузургтарин нур ва имтиёзҳо баҳраманд будаанд, ба гуноҳи ҳукмрон олула шудаанд. Зери таъсири ноодилони атрофи худ, бисёре, ҳатто аз миёни онҳое ки ба ҳақиқат иқрор доранд, сард гардидаанд ва онҳоро қараёни пурқуввати шарорат фурӯ мекашад. Тамасхури умумие, ки ба парҳезгории ҳақиқӣ ва муқаддасият равона мешавад, боиси он мегардад, ки онҳое, ки бо Худо робитаи наздик надоранд, эҳтироми худро нисбат ба қонуни Ӯ аз даст диҳанд. Агар онҳо аз нур пайравӣ мекарданд ва аз таҳти дил ба ҳақиқат итоат менамуданд, ин қонуни муқаддас ҳангоми чунин хор шумурда шудан ва қанор гузошта шуданаш барои онҳо боз ҳам гаронбаҳотар менамуд. Ҳар қадар безҳтиромӣ нисбат ба қонуни Худо ошкортар гардад, ҳамон қадар ҳатти ҷудокунанда миёни риоякунандагони он ва ҷаҳон равшантар мешавад. Муҳаббат ба аҳкоми илоҳӣ дар як гурӯҳ ба ҳамон андоза меафзояд, ки нафрат нисбат ба онҳо дар гурӯҳи дигар зиёд мегардад.»

«Бухрон ба зудӣ наздик мешавад. Рақамҳои, ки бо суръат афзоиш меёбанд, нишон медиҳанд, ки вақти боздиди Худо қариб фаро расидааст. Ҳарчанд Ӯ ба ҷазо додан нохуш дорад, бо вучуди ин ҷазо хоҳад дод, ва он ҳам ба зудӣ. Онҳое ки дар нур роҳ мераванд, аломатҳои хатари наздикшавандаро хоҳанд дид; аммо онҳо набояд дар ҳомӯшӣ, бо бепарвоёна интизори харобӣ нишинанд ва худро бо ин андеша тасалли диҳанд, ки Худо қавми Худро дар рӯзи боздид паноҳ хоҳад дод. Ҳаргиз чунин нест. Онҳо бояд дарк кунанд, ки вазифаи онҳост бо ҷидду ҷаҳди тамом барои наҷоти дигарон меҳнат кунанд ва бо имони қавӣ ба Худо барои ёрӣ назар дӯзанд. “Дуои самимонаву пурҳарорати марди одил таъсири бисёр дорад.”»

«Ҳамиртуруши парҳезгорӣ тамоман қуввати худро аз даст наводааст. Дар замоне ки хатари қалисо ва рӯҳафтадагии он ба дараҷаи аз ҳама бузург мерасад, он гурӯҳи хурде, ки дар нур истодаанд, барои зишткорӣҳои ки дар замин ба амал оварда мешаванд, оху нола хоҳанд кард. Вале, махсусан, дуоҳои онҳо ба хоҳири қалисо боло хоҳад рафт, зеро аъзои он ба тариқи ҷаҳон рафтор мекунанд. »

«Дуоҳои ҷиддии ин андак мӯъминони вафодор беҳуда нахоҳанд буд. Ҳангоме ки Худованд ҳамчун интиқомгиранда ба майдон меояд, Ӯ ҳамчунин ҳамчун муҳофизи ҳамаи онҳое хоҳад омад, ки имонро дар покии он ҳифз кардаанд ва худро аз олам доғношуда нигоҳ доштаанд. Маҳз дар ҳамин вақт аст, ки Худо ваъда додааст баргузидагони Худро, ки шабу рӯз сӯи Ӯ фарёд мекунанд, интиқом хоҳад дод, ҳарчанд ки бо онҳо дарозмуддат сабр менамояд.»

«Фармон чунин аст: “Аз миёни шаҳр, аз миёни Ерусалим бигузар ва бар пешониҳои он мардоне, ки барои ҳамаи зиштиҳои, ки дар миёни он ба ҷо оварда мешаванд, оху нола мекунанд ва фарёд мекашанд, нишоне бигузор.” Ин оху нолакунандагон ва фарёдзанон

суханони ҳаётро пеш мегузоштанд; онҳо мазаммат мекарданд, насихат менамуданд ва илтиҷо мекарданд. Баъзеҳо, ки Худоро беҳурмат карда буданд, тавба намуданд ва дилҳои худро пеши Ё фурӯтан сохтанд. Аммо ҷалоли Худованд аз Исроил рафта буд; гарчанде ки бисёре ханӯз ҳам ба шаклҳои диндорӣ идома медоданд, қудрат ва ҳузури Ё намерасид.» Testimonies, volume 5, 207–210.

Тасвири довариин Худо, ки Хоҳар Уайт дар ин порча ба он ишора мекунад, довариест, ки бар шаҳри Ерусалим оварда шуд, ки дар рӯзҳои охир Калисои Адвентистони рӯзи ҳафтум аст. Ин доварӣ дар қонуни якшанбе ба анҷом мерасад, зеро маҳз дар он ҷо мӯҳри Худо ва нишони ҳайвон гузошта мешаванд. Боби ҳаштуми Ҳизқиёл чор зишти пайдарпай афзояндаро муайян мекунад. Ояти аввал таъкид менамояд, ки рӯйё бояд андаке пеш аз баста шудани муҳлати озмоиш фаҳмида шавад, бо муайян кардани рӯзи панҷуми моҳи шашуми соли шашум.

Ҳизқиёл эҳтиёҷ надошт, ки он нуқтаи таърихии истинодро дохил намояд. Ё метавонист танҳо чунин нависад: «Ва воқеъ шуд, ҳангоме ки ман дар хонаи худ нишаста будам, ва пирони Яхудо назди ман нишаста буданд, ки дасти Худованд Худо бар ман дар он ҷо фурӯд омад». Ин далел, ки Ё истинодро ба рӯзе пеш аз «666» дохил кардааст, барои толибони нубувват як истиноди пешгӯёна мебошад. Ин истинод барои касоне аст, ки бар шумораи номи ҳайвон ғалаба доранд ва «666»-ро мешиносанд; он ҷузъе аз Ваҳйи Исои Масеҳ аст, ки андаке пеш аз баста шудани муҳлати имтиёз кушода мегардад. Онҳо инро медонанд, зеро онҳо қавми Худо мебошанд, ки мувофиқи сухани Петрус, «дар замони ҳақиқат қавми Худо набуданд».

Дар 1 Петрус боби дуюм онҳое ки ҳоло қавми Худо ҳастанд, «чашидаанд, ки Худованд меҳрубон аст». Онҳо касоне мебошанд, ки ба маънои нубувватӣ каломи Худоро «хӯрдаанд», бар хилофи онҳое ки аз хӯрдани каломи Худо сар печиданд. Ҳамаи анбиё дар бораи айёми охир сухан мегӯянд, ва дар Юҳанно боби шашум Исо паём дод, ки шогирдони Ё бояд гӯшти Ёро бихӯранд ва хуни Ёро бинӯшанд. Дар он боб шогирдоне ки аз хӯрдани гӯшти Ё ва нӯшидани хуни Ё сарпечӣ карданд, ин корро дар ояти шасту шашум анҷом доданд.

Аз ҳамон вақт бисёре аз шогирдонаш бозгаштанд ва дигар бо Ё роҳ намерафтанд. Юҳанно 6:66.

Оқилоне, ки дар айёми охир ҷисми Масеҳро меҳӯранд ва хуни Ёро менӯшанд, дарк мекунанд, ки Масеҳ, ҳамчун Палмонӣ, Шуморакунандаи Аҷоиб аст, ва онҳо ҳангоме ки имзои Ё пешниҳод мегардад, онро мешиносанд. Рақами «665», ки дар ояти ифтитоҳии Ҳизқиёл ҳашт омадааст, барои ҳар кӣ бихоҳад бубинад, он ҷо ҳаст, то нишон диҳад, ки он ақаллан ду нуқтаи муҳими нубувватиро муайян месозад. Нахуст ин ки паём бояд ҳамчун фарогири давраи замоне пеш аз қонуни якшанбе фаҳмида шавад. Дувум ин ки рақами «666» дар яке аз танҳо ду ояти китоби Ваҳй ҷой дорад, ки бо муайян сохтани он ки «оқилон» дар айёми охир мефаҳманд, тавсифи шудааст.

Дар ин ҷо ҳикмат аст. Ҳар кӣ фаҳм дорад, шумораи ҳайвонро ҳисоб кунад; зеро он шумораи одам аст; ва шумораи вай шашсад шасту шаш аст. Ваҳй 13:18.

«Хирадмандон», ки афзоиши донишро дар айёми охир, ҳангоме ки Ваҳйи Исои Масеҳ кушода мегардад, мефаҳманд, хоҳанд донист, ки «666» рамзи муҳими нубувватист, зеро бар он шумора ғолиб омадаанд. Аз ин рӯ, Ҳизқиёл дар боби ҳашт исёни рӯ ба афзоишро муаррифӣ мекунад, ки бо чор макрӯҳоти пайдарпай афзоянда ифода ёфтааст. Охири, аблаҳонро ҳамчун сачдакунандагони офтоб муаррифӣ менамояд ва ба ҳамин тарз доварию Ерусалимро (Адвентизм) дар айёми охир нишонгузорӣ мекунад. Он доварӣ дар насли чорум ба амал меояд. Он чор макрӯҳот рамзҳои чор насли Адвентизми Лодикия мебошанд.

Насли аввал дар соли 1863 оғоз ёфт, бо исёни зидди қасами «ҳафт бор»-и Мусо. Бисту панҷ сол баъд, исёни соли 1888 зоҳир гардид. Сию як сол баъд, исёни соли 1919 рӯй дод, ки онро китоби У. У. Прескотт, «Таълимоти Масеҳ», намояндагӣ мекард. Сию ҳашт сол пас аз он, дар соли 1957, исёне, ки онро китоби «Саволҳо оид ба Таълимот» намояндагӣ мекард, ба вуқӯъ пайваст. Акнун мо ба нишон додани он оғоз хоҳем кард, ки чаро ин чор аломати роҳ бо чор макрӯҳоти боби ҳаштуми Ҳизқиёл мувофиқат доранд.

Дар соли 1863, адвентизми Лаодикия барои иваз намудани он ду ҷадвале, ки иҷрои амри боби дууми Ҳабаккук буданд — «рӯёро бинавис ва онро бар лавҳаҳо равшан соз» — ҷадвали навро ҷорӣ намуд. Ҷадвали соли 1863 «ҳафт замон»-ро аз тасвири нубувватӣ хориҷ кард, дар ҳоле ки он дар он ду ҷадвали муқаддас ҳамроҳ бо 1260, 1290 ва 1335 ҷой дошт. Дар Ҳабаккук амр муайян мекард, ки лавҳаҳо (ба шакли ҷамъ) ба гунае нашр хоҳанд шуд, ки «то хонанда онро давида бихонад». Ҷадвали соли 1863 то он ҳад аз мақсад дур буд, ки барои ҳамроҳӣ бо он варақаи тавзеҳотӣ лозим омад. Ба ҷадвали соли 1863 назар андохта, бе варақаи иловагӣ «давидан» имконнопазир буд.

Ва Худованд маро ҷавоб дода, гуфт: «Рӯёро бинавис ва онро бар лавҳаҳо равшан баён намо, то ҳар кӣ онро бихонад, битаваонад бишитобад». Ҳабаккук 2:2.

Чарти соли 1863 сохтакорона тарҳрезӣ шуда буд, то ҳақиқатро пӯшонад, ҳамон тавре ки Уилям Миллер дар ҳоби худ дид. Он ду чарти муқаддас рамзи аҳде буданд, ки Масеҳ бо қавме баст, ки тоза мавқеи шохӣ ҳақиқии протестантии ҳайвони заминро ишғол карда буданд. Он ду чарт рамзи муносибати аҳдӣ миёни миллериён ва Масеҳ буданд, Ў, ки дар соли 1844 ногаҳон ба маъбади Худ омад; ва ҳангоме ки Ў омад, ҳамчун Пайки Аҳд омад. Исроили қадим Исроили замонавию тасвир мекунад, ва ҳангоме ки Масеҳ Исроили қадимро аз ғуломии Миср берун овард, Ў замонаро намуна сохт, ки мебоист Исроили замонавию аз бандагии ҳазору дусад солаи ҳукмронии папагӣ берун оварад. Хоҳар Уайт тақрибан ин ду таърихро ҳамчун таъриҳҳои мувоҷиъ таъйид мекунад.

«Бар мо нури ҷамъшудаи асрҳои гузашта медурахшад. Сабти фаромӯшкорию Исроил барои равшан гардидани мо ҳифз шудааст. Дар ин аср Худо дасти Худо дароз кардааст, то барои Худ халқе аз ҳар миллат, қабил ва забон ҷамъ оварад. Дар ҳаракати омадани Масеҳ Ў барои мероси Худ амал кардааст, ҳамчунон ки барои исроилиён амал кард, ҳангоме ки онҳоро аз Миср берун мебард. Дар ноумедии бузурги соли 1844 имони қавми Ў озмуда шуд, чунон ки имони ибронӣ назди Баҳри Сурх озмуда гардида буд». Testimonies, volume 8, 115, 116.

Вақте ки Худованд бо Исроили қадим аҳд баст, Ў барои ифодаи муносибати аҳдӣ ду лавҳаро дод. Вақте ки Худованд бо Исроили муосир аҳд баст, Ў барои ифодаи муносибати аҳдӣ ду лавҳаро дод. Ду лавҳаи Даҳ Аҳком намунаи он ду лавҳаи Ҳабаққуқ мебошанд. Ў он ду лавҳаро ба онҳо андаке пас аз убури Баҳри Сурх дод, ки хоҳар Уайт онро бо ноумедии бузурги соли 1844 мутобиқ медонад. Андаке пас аз соли 1844, аз нигоҳи таърихи нубувватӣ, Худованд лавҳаи дуҷумро ба вучуд овард. Исроили қадим амонатдори шариати Худо гардонида шуд, ва Исроили муосир на танҳо амонатдори шариати Худо, балки ҳамчунин амонатдори он ҳақиқи бузурги нубувватӣ гардонида шуд.

«Худо калисои Худро дар ин рӯзҳо, ҳамон тавре ки Исроили қадимро даъват карда буд, даъват намудааст, то ҳамчун нур дар замин биистад. Бо табари пурқудрати ҳақиқат, яъне паёмҳои фариштаи яқум, дуҷум ва сеҷум, Ў онҳоро аз калисоҳо ва аз ҷаҳон ҷудо кардааст, то онҳоро ба наздикии муқаддаси Худаш биёрад. Ў онҳоро амонатдорони шариати Худ гардонидааст ва ҳақиқи бузурги нубувватро барои ин замон ба онҳо супурдааст. Монанди ваҳйҳои муқаддасе ки ба Исроили қадим супурда шуда буданд, инҳо низ амонати муқаддасе мебошанд, ки бояд ба ҷаҳон расонида шаванд».

Testimonies, volume 5, 455.

Ду аҳкоми аввал нафрати Худоро нисбат ба бутпарастӣ муайян мекунанд, ва дар ҳамон ду аҳкоми аввал Ў муайян месозад, ки доварӣ то насли сеҷум ва ҷорум иҷро карда мешавад, зеро Ў муайян месозад, ки Худои ғайюр аст.

«Шариат дар он вақт на танҳо ба хоҳири манфиати ибриён эълон карда нашуд. Худо онҳоро бо он сарфароз гардонд, ки ниғаҳбонон ва посдорони шариати Ў бошанд, вале он бояд ҳамчун амонати муқаддас барои тамоми ҷаҳон нигоҳ дошта мешуд. Аҳкоми Даҳгона ба тамоми башар мутобиканд, ва онҳо барои таълим ва идораи ҳамагон дода шудаанд. Даҳ аҳкоми кӯтоҳ, фарогир ва соҳибиктидор, вазифаи инсонро нисбат ба Худо ва нисбат ба ҳамназари худ дарбар мегиранд; ва ҳамаи онҳо бар он усули бузурги бунёдии муҳаббат асос ёфтаанд. “Худованд Худои худро бо тамоми дили худ, ва бо тамоми ҷони худ, ва бо тамоми қуввати худ, ва бо тамоми ақли худ дӯст бидор; ва ҳамсояи худро мисли худат.” Луқо 10:27. Ҳамчунин нигаред ба Такрори Шариат 6:4, 5; Ибодат 19:18. Дар Даҳ Аҳком ин усулҳо ба таври муфассал баён гардида, ба ҳолат ва шароити инсон татбиқпазир гардонида шудаанд.

«Ту набояд ғайр аз Ман худоёни дигаре дошта бошӣ».

«Яҳува, абадӣ, худмавҷуд, ғайримахлук, ки Худ Манбаи ҳамаи чизҳо ва Нигоҳдорандаи онҳост, танҳо Ў сазовори эҳтироми оӣ ва ибодат мебошад. Ба инсон манъ карда шудааст, ки ба ҳеҷ объекти дигар ҷойи аввалро дар муҳаббати худ ё дар хизмати худ бидиҳад. Ҳар чизеро, ки мо гиромӣ медорем ва он майл дорад муҳаббати моро ба Худо кам созад ё ба хидмате, ки ба Ў вочиб аст, ҳалал расонад, ҳамонро мо барои худ худо месозем.»

«Ту барои худ ҳеҷ санами тарошида, ва ҳеҷ сурате аз он чи дар осмони боло, ё дар замини поён, ё дар обҳои зерин замин аст, масоз; ба онҳо сачда нақун ва онҳоро ибодат манамо».

«Фармони дуҷум ибодати Худои ҳақиқиро ба воситаи тасвирҳо ё монандиҳо манъ мекунад. Бисёр халқҳои бутпараст даъво мекарданд, ки тасвирҳои онҳо танҳо суратҳо ё рамзҳоеанд, ки ба воситаи онҳо Илоҳият парастидан карда мешавад, аммо Худо чунин ибодатро ғуноҳ эълон кардааст. Кӯшиши ба воситаи ашёи моддӣ муаррифӣ кардани Зоти Азалиро тасаввури инсонро дар бораи Худо паст мегардонад. Зехн, ки аз камоли беинтиҳои Яхува рӯй мегардонад, ба ҷои Офаридгор ба махлук ҷалб хоҳад шуд. Ва ҳар қадар ки тасаввуроти ӯ дар бораи Худо паст гардад, ҳамон қадар инсон хор хоҳад шуд.»

«“Ман Худованд Худои ту, Худои ғайратмандам.” Муносибати наздик ва муқаддаси Худо бо қавми ӯ зери тимсоли никоҳ тасвир шудааст. Азбаски бутпарастӣ зинои рӯҳонист, норизоии Худо аз он ба дурустӣ ғайрат номида мешавад». Падриархҳо ва Анбиё, 305, 306.

Ғайрати Худо махсусан бар зидди бутпарастӣ зоҳир мегардад, ва тасодуфӣ нест, ки нахустин зиштӣ дар боби ҳаштуми Ҳизқиёл «сурати ғайрат» аст.

Ва дар соли шашум, дар моҳи шашум, дар рӯзи панҷуми моҳ, чунин воқеъ шуд, ки ҳангоме ки ман дар хонаи худ нишаста будам, ва пирони Яхудо пеши ман нишаста буданд, дасти Худованд Худо дар он ҷо бар ман фуруд омад. Ва ман нигаристам, ва инак, шабоҳате буд мисли намуди оташ: аз намуди камараш то поён — оташ; ва аз камараш то боло — мисли намуди дурахш, монанди ранги қаҳрабо. Ва ӯ сурати дасте дароз кард, ва маро аз як тори мӯи сарам гирифт; ва рӯҳ маро дар миёни замин ва осмон бардошт, ва дар рӯёҳои Худо маро ба Ерусалим овард, назди дарвозаи дарунии рӯ ба шимол, ки дар он ҷо ҷойгоҳи бути рашк буд, ки рашкро бармеангехт. Ва инак, ҷалоли Худои Исроил дар он ҷо буд, мувофиқи рӯёе ки ман дар саҳро дида будам. Ва ӯ ба ман гуфт: «Эй писари одам, акнун чашмони худро ба сӯи шимол бардор». Пас ман чашмонамро ба сӯи шимол бардоштам, ва инак, ба ҷониби шимол, назди дарвозаи қурбонгоҳ, ин бути рашк дар даромадгоҳ буд. Ҳизқиёл 8:1–5.

Тасвири рашк нахустини ҷаҳор макрӯҳияти рӯ ба афзоиш аст, ки ба Ҳизқиёл нишон дода мешавад. Тасвири рашк оғози нахустин аз ҷаҳор насли исёни рӯ ба афзоишро дар Адвентизм ифода мекунад. Насли аввал дар соли 1863 оғоз ёфт.

Мо ин таҳқиқро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Ҳар яке аз анбиёи қадим барои замони худ камтар сухан гуфта, бештар барои замони мо сухан рондааст, то ки нубуввати онҳо барои мо эътибор ва қувват дошта бошад. “Ҳамаи ин воқеаҳо ба онҳо ҳамчун намунаҳо рӯй дод; ва барои панду насиҳати мо навишта шудаанд, ки ба сари мо поёни асрҳо расидааст.” 1 Қўринтиён 10:11. “На ба худашон, балки ба мо хизмат мекарданд дар он чизҳое ки ҳоло ба шумо аз ҷониби онҳое ки бо Рӯҳулқудси аз осмон фиристодашуда ба шумо Инҷилро мавъиза кардаанд, эълон шудааст; чизҳое ки фариштагон орзу доранд ба онҳо назар андозанд.” 1 Петрус 1:12....»

«Китоби Муқаддас ганҷинаҳои худро барои ин насли охирин гирд оварда, яқчо нигоҳ доштааст. Ҳамаи воқеаҳои бузург ва муомилоти ҷиддии таърихи Аҳди Қадим дар ин рӯзҳои охир дар калисо такрор шудаанд ва такрор мешаванд». Selected Messages, book 3, 338, 339.

